

Sygnatura akt II C 231/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant st. sekr. sąd. A. O.

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa G. G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4189,04 zł (cztery tysiące sto osiemdziesiąt dziewięć złotych cztery grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 4 sierpnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. obciąża pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotą 319,54 zł (trzysta dziewiętnaście złotych pięćdziesiąt cztery grosze) tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków;
4. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1301,78 zł (jeden tysiąc trzysta jeden złotych siedemdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 231/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 18 marca 2016 roku skierowanym przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., G. G. reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 4351,40 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, iż w dniu 27 kwietnia 2015 roku doszło do zdarzenia drogowego, w którym stanowiący własność powoda samochód marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został uszkodzony przez sprawcę posiadającego polisę od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel uznał, iż naprawa uszkodzonego pojazdu powoda jest ekonomicznie nieopłacalna i wyliczył należne odszkodowanie jako różnicę między wartością rynkową pojazdu przed szkodą w wysokości 4000 złotych, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym w wysokości 1100 złotych na kwotę 2900 złotych. Pozwany podjął decyzje o odmowie wypłaty odszkodowania z uwagi na brak dokumentów niezbędnych do likwidacji szkody

w postaci potwierdzenia okoliczności zdarzenia przez Policję. Na żadaną pozew kwotę składa się kwota 2900zł z tytułu odszkodowania za uszkodzony samochód, kwota 307,50zł tytułem odholowania pojazdu, oraz 1143,90zł tytułem kosztu parkowania i przygotowania do oględzin.

(pozew k. 2-6 , pełnomocnictwo k. 9)

W odpowiedzi na pozew z dnia 2 maja 2016 roku pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości normami przepisanej oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Podniósł, że powód nie udowodnił odpowiedzialności pozwanego za zdarzenie drogowe z dnia 27 kwietnia 2015 roku. Na miejsce zdarzenia wezwana jednostka Policji nie przypisała żadnemu z uczestników winy. Do chwili obecnej pozwany nie powziął informacji o zapadłym w toku postępowania karnego wyroku. Niezależnie od tego pozwany kwestionował wysokość stawki za holowanie pojazdu, parkowanie oraz przygotowanie pojazdu do oględzin, a także okres parkowania uszkodzonego samochodu.

(odpowiedź na pozew k. 46-49 , pełnomocnictwo k. 50 , odpis KRS k. 52-59v)

Do końca postępowania strony pozostały przy dotychczasowych stanowiskach w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 kwietnia 2015 roku w Ł. miało miejsce zdarzenie drogowe, w którym kierujący samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności, w sytuacji równorzędnej nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi nadjeżdżającemu z prawej strony, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z samochodem marki A. (...) o nr rej. (...).

(odpis wyroku nakazowego z dnia 22 lipca 2015 roku w sprawie o sygn. akt VII W 2385/15)

Kierujący pojazdem S. (...) o nr rej. (...) w dacie tego zdarzenia ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie. Pojazd marki A. (...) o nr rej. (...) stanowił własność powoda.

(bezsporne)

Z miejsca zdarzenia pojazd powoda został odholowany.

(bezsporne)

Powód poniósł koszt holowania przez P.H.U (...) w wysokości 307,50zł.

(faktura k. 24)

Powód poniósł koszt przygotowania samochodu do oględzin po zdarzeniu z dnia 27 kwietnia 2015 roku (demontaż i montaż elementów) wysokości 221,40 zł oraz koszt parkowania samochodu przez 30 dni przy stawce 25 zł netto za dobę w kwocie 922,50 zł.

(faktura k. 2 5)

Powód zgłosił szkodę pozwanemu. Pozwany w dniu 6 maja 2015 roku potwierdził zgłoszenie szkody. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany ustalił szkodę całkowitą w pojeździe powoda na kwotę 2900 zł przy wartości rynkowej pojazdu przed szkodą w wysokości 4000 złotych oraz wartości pojazdu w stanie uszkodzonym w kwocie 1100 złotych. Decyzją z dnia 3 sierpnia 2015 roku pozwany powiadomił powoda o odmowie zaspokojenia zgłaszanych roszczeń z powodu nie otrzymania potwierdzenia okoliczności zdarzenia przez sprawcę lub jednostkę Policji.

(potwierdzenie przyjęcia zgłoszenia szkody k. 10-10v, wyliczenie szkody k. 13, decyzja k. 22-23)

Wartość pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) po szkodzie z dnia 27 kwietnia 2015 roku wynosiła 1100 złotych. Przed szkodą wartość tego pojazdu wynosiła 4000 zł. Naprawa pojazdu powoda po szkodzie jest ekonomicznie nieuzasadniona.

(bezsporne ; wyliczenie szkody k. 14, wyliczenie k. 15)

Koszt holowania samochodu powoda poniesiony przez niego po zdarzeniu był zawyżony w stosunku do obowiązującego w tej firmie cennika. Koszt holowania w przypadku pojazdu powoda po zdarzeniu winien zamknąć się w kwocie 218,94 zł. Kwota wynikająca z faktury tj. 307,50 zł była wyższa o ok. 40% od kosztów holowania przez podobne podmioty. Dobowa stawka parkowania w wysokości 25 zł netto mieściła się w zakresie stawek stosowanych przez podobne podmioty, a czasokres postoju, za który naliczono opłatę (30 dni) nie był nadmiernie wydłużony. Przygotowanie pojazdu do oględzin powinno zamknąć się w czasie jednej roboczogodziny tj. przy obowiązującej stawce warsztatu 120 zł/rbg netto, wynieść nie więcej niż 147,60 zł.

(pisemna opinia biegłego sądowego W. S. z zał. k. 82- 98 , pisemna uzupełniająca opinia biegłego k. 108-109)

Sąd ustalił stan faktyczny w przedmiotowej sprawie na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy, oraz opinii biegłego sądowego ds. techniki samochodowej W. S..

Należy podkreślić, iż strony nie kwestionowały prawdziwości i autentyczności przedłożonych dokumentów, a Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im waloru wiarygodności i mocy dowodowej.

Wobec treści żądania powoda i ustalonego stanu faktycznego, kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie miała opinia biegłego na okoliczność ustalenia uzasadnionych ekonomicznie stawek za holowanie pojazdu takiego jak pojazd powoda po szkodzie z dnia 27 kwietnia 2015 roku, stawek za parkowanie i przygotowanie pojazdu do oględzin oraz czasu parkowania. Opinia biegłego w całym swoim zakresie jest rzetelna, sporządzona zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy i zawiera pełne i fachowe ustosunkowanie się do pytań Sądu oraz wątpliwości pozwanego. Biorąc pod uwagę jej podstawy teoretyczne, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków Sąd uznał sporządzoną opinię za w pełni miarodajną i wyczerpującą.

Po sporządzeniu przez biegłego opinii pisemnej uzupełniającej ostatecznie żadna ze stron nie wnosiła o dalsze uzupełnienie opinii ani nie złożyła wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego.

Odnosząc się do zastrzeżeń pozwanego biegły wyjaśnił, że każdy niezależny podmiot gospodarczy, w tym warsztat naprawczy, na terenie którego pojazd powoda był parkowany po zdarzeniu, sam kształtuje swoją stawkę za przechowywanie pojazdu. Ocenie podlegało czy stosowana przez ten warsztat stawka mieściła się w zakresie stawek stosowanych przez inne warsztaty. Nadto nie można odnosić stawek warsztatowych do stawek parkingowych, a w szczególności abonamentowych. Słusznie biegły zauważył, że powód znalazł się w sytuacji przymusowej, gdyż holowanie nastąpiło z miejsca zdarzenia. Nie miał zatem czasu na dokonanie rozeznania odnośnie wstawienia na parking. Mógł też nie posiadać wiedzy o szkodzie całkowitej i wstawić pojazd do warsztatu z zamiarem naprawy. W warunkach parkingu strzeżonego nie byłoby możliwe dokonanie takich oględzin jak w warunkach warsztatowych, przy użyciu odpowiednich narzędzi.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W myśl z kolei art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie

stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W myśl art. 363 § 2 k.p.c., jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. DZ. U. z 2013r., poz. 392) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej (OC) może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W myśl art. 34 ust. 1 powołanej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem w okresie trwania ochrony ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę ruchem tego pojazdu (art. 35). Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego wyznaczona jest – zarówno co do zasady, jak i granic – odpowiedzialnością tego posiadacza lub kierowcy (orzeczenie SN z dnia 29.11.1996 r., III CZP 118/96, OSNC 1997, nr 3, poz. 26).

W niniejszej sprawie ustalono, iż wyniku zdarzenia z dnia 27 kwietnia 2015 roku doszło do uszkodzenia pojazdu powoda, za którego skutki na podstawie art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych ponosi odpowiedzialność pozwany. Sprawca zdarzenia został ukarany przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w postępowaniu karnym prowadzonym pod sygn. akt VII W 2385/15. Pozwany nie kwestionował zaś, że w dacie zdarzenia obejmował prowadzącego pojazd marki S. (...) o nr rej. (...) ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów.

Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, unormowanej w Kodeksie cywilnym. Odpowiada on zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. W tych granicach naprawienie szkody, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania, winno objąć pełen koszt przywrócenia stanu poprzedniego (art. 361 § 1 i 2 k.c.). Zauważyć w tym miejscu należy, iż zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 2 k.c. statuującego zasadę pełnego odszkodowania, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty (utrącone korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze).

Naprawienie szkody może polegać na przywróceniu stanu poprzedniego lub na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej. Wybór jednego ze sposobów naprawienia szkody ustawodawca pozostawił poszkodowanemu (art. 363 § 1 k.c.). W wypadku częściowego uszkodzenia samochodu, tj., gdy wysokość kosztów naprawy pojazdu nie przekracza jego wartości, odszkodowanie powinno stanowić równowartość kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, przy czym naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania (tak Sąd Najwyższy: w wyroku z 16.01.2002r, IV CKN 635/00, opubl. L.; w wyroku z 16.04.2002r, V CKN 980/00, opubl. L.; w wyroku z 16.05.2002r, V CKN 1273/00, publ. LEX nr 55515).

Ubezpieczyciel winien odpowiadać tylko do wysokości kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu, a gdyby okazało się, że koszty naprawy przewyższyłyby wartość pojazdu sprzed wypadku lub naprawa była ekonomicznie nieuzasadniona, to odpowiedzialność pozwanego powinna ograniczać się do różnicy pomiędzy wartością pojazdu sprzed wypadku, a wartością pozostałości (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 lutego 2002 roku, V CKN 903/00, OSN 2003 rok, nr 1, poz.15; w wyroku z dnia 20 kwietnia 1971 roku, II CR 475/70, OSPiKA 1971 rok, nr 12, poz.231; w wyroku z dnia 1 września 1970 roku, II CR 371/70, OSNCP 1971 rok, nr 5 poz.93).

Między stronami bezsporne było iż w przypadku pojazdu powoda doszło do powstania szkody całkowitej, tj., że naprawa pojazdu była ekonomicznie nieuzasadniona. Bezsporne były również wartość pojazdu po szkodzie i wartość

pojazdu przed szkodą. Należne powodowi odszkodowanie z tytułu szkody całkowitej w pojeździe wynosi zatem 2900zł (4000zł – 1100zł).

Szkodę w rozumieniu art. 361 k.c. stanowi różnica pomiędzy stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by w jego majątku istniał, gdyby zdarzenie nie nastąpiło.

Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania obejmuje tylko normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Istnienie związku przyczynowego ma wpływ bezpośredni na ustalenie odszkodowania. Stanowi bowiem przesłankę odpowiedzialności, decydując o tym czy dana osoba w ogóle ponosi odpowiedzialność za szkodę i jakie są granice tej odpowiedzialności. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy pierwotne znaczenie ma ustalenie istnienia normalnego związku przyczynowego, a ocena czy określony skutek jest „normalny” (typowy, występujący w zwykłej kolejności rzeczy) zawsze powinna być dokonana na podstawie całokształtu okoliczności konkretnej sprawy, przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego (Uzasadnienie do wyroku z dnia 20 lutego 2002r, w sprawie V CKN 908/00, nie publ.). O szkodzie zaś decyduje uszczerbek - zmniejszenie majątku poszkodowanego, który nastąpił wbrew jego woli. Taką wykładnię zaprezentował także Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z 18 maja 2004 r. (III CZP 24/04, nie publ.) wskazując dodatkowo, iż samo określenie rozmiaru szkody nie przesądza jeszcze o wysokości odszkodowania. Każdorazowo granice obowiązku naprawienia szkody wyznaczone są przez normalny związek przyczynowy między zdarzeniem wywołującym uszczerbek, a szkodą.

Należy przy tym pamiętać, iż zgodnie z jedną z podstawowych zasad wyrażoną w art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przekładając powyższą zasadę na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, iż to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia zarówno podstawy jak i wysokość dochodzonych roszczeń. Niezależnie bowiem od przyczyny powstania szkody, poszkodowany - występujący w procesie sądowym w charakterze powoda - aby uzyskać odszkodowanie, musi wykazać, że za szkodę odpowiada pozwany.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dał podstawę do ustalenia, że uzasadniony był 30 -dniowy okres parkowania pojazdu i stawka 25 zł netto za dobę po szkodzie z dnia 27 kwietnia 2015 roku. Należna z tytułu tego wydatku powodowi od pozwanego kwota wynosi 922,50zł (750zł + VAT). Natomiast za zawyżone uznać należało poniesione przez powoda koszty za holowanie pojazdu i przygotowanie go do oględzin. W tym zakresie, opierając się na wnioskach opinii biegłego, ustalono, że kwoty winny wynieść odpowiednio 218,94zł i 147,60zł. Łącznie z tytułu poniesionych przez powoda po szkodzie wydatków pozostających w związku przyczynowym ze zdarzeniem za ekonomicznie uzasadnioną uznać należy kwotę 1289,04zł.

Oczywistym jest, że za zawyżenie stawek w stosunku do obowiązujących na przez dany warsztat nie ponosi w niniejszej sprawie odpowiedzialności powód, który zlecił te czynności profesjonalnie zajmującemu się taką działalnością podmiotowi, ale nie oznacza to automatycznie, że odpowiedzialność w tym zakresie winien ponieść pozwany. Ubezpieczał on wprawdzie odpowiedzialność sprawy szkody, jednak jego obowiązek naprawienia szkody, jak wyżej podano ograniczony jest tylko normalnymi konsekwencjami wynikającymi ze zdarzenia, a za takowe nie może być uznane ponoszenie kosztów w wygórowanej wysokości, ponad stawki rynkowe uzasadnione okolicznościami danej naprawy .

Z uwagi na powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem odszkodowania kwotę 4189,04zł (2900zł + 1289,04zł).

Dalej idące żądanie pozwu w zakresie odszkodowania podlegało oddaleniu jako nieznajdujące poparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

O odsetkach za opóźnienie Sąd orzekł zgodnie z art.481 k.c.

Sąd zasądził odsetki od zasądzonej kwoty zgodnie z żądaniem, tj. od 4 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty.

Zgodnie z art. 817 § 1 kc ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W niniejszej sprawie termin ten nie uległ przedłużeniu o dalsze 14 dni w związku z zaistnieniem sytuacji, o jakich mowa w art. 817 § 2 kc). W przedmiotowej sprawie pozwany potwierdził zgłoszenie szkody w dniu 6 maja 2015 roku, nadto nie kwestionował początkowej daty odsetek określonej w pozwie, a nadto w ocenie Sądu jako podmiot profesjonalny w zakresie ustalania okoliczności niezbędnych dla wydania decyzji w postępowaniu likwidacyjnym miał możliwość samodzielnie dokonać ustaleń niezbędnych dla ustalenia swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 27 kwietnia 2015 roku, bez oczekiwania na wynik postępowania karnego. Uznać zatem należy, że żądanie odsetek od wskazanej w pozwie daty jest zasadne. Z uwagi na wejście w życie od 1 stycznia 2016 roku zmiany w przepisach kodeksu cywilnego dotyczących odsetek i wyodrębnienie odsetek ustawowych za opóźnienie, skoro powód domagał się odsetek w związku z nieterminowym spełnieniem świadczenia przez pozwanego (a więc w związku z opóźnieniem), w wyroku zaznaczono, że powodowi od zasądzonej kwoty od dnia 1 stycznia 2016 roku należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., stosując zasadę stosunkowego ich rozdzielenia. Skoro każda ze stron przegrała proces, a mianowicie – powód w 3,73 % zaś pozwany w 96,27 %, w takim też zakresie winni ponieść koszty procesu.

Po stronie powodowej na koszty procesu w łącznej wysokości 1435 złotych złożyły się: kwota 218 złotych opłaty od pozwu, kwota 1200 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego (§ 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015 poz. 1800) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (na podstawie załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku „o opłacie skarbowej”- Dz. U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.).

Po stronie pozwanego koszty procesu w łącznej kwocie 1817 złotych obejmowały: 600zł zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, koszty związane z zastępstwem procesowym w wysokości 1200 zł (§ 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015 poz. 1804) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (na podstawie załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku „o opłacie skarbowej”- Dz. U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.).

Skarb Państwa poniósł wydatki w wysokości 319,54 złotych na które w całości złożyło się wynagrodzenie biegłego.

Łączne koszty wyniosły 3571,54 złotych.

Biorąc pod uwagę procent w jakim powód przegrał proces (3,73 %), powinien on ponieść koszty w kwocie 133,22 złotych, a poniósł w wysokości 1435 złotych. Pozwany przegrał sprawę w 96,27 %, zatem powinien ponieść koszty w kwocie 3438,32 złotych, a poniósł w kwocie 1817 złotych.

W rezultacie, ze względu na wynik postępowania, na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 623), Sąd obciążył rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi pozwanego kwotą 319,54 złotych tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków na koszty opinii biegłego. Nadto Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1301,78 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.